

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1116/2017
14.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Биљане Синановић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Витомира Жунића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 341/2015 од 24.05.2017. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 204/17 од 18.09.2017. године, у седници већа одржаној дана 14.11.2017. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Витомира Жунића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 341/2015 од 24.05.2017. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 204/17 од 18.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 341/2015 од 24.05.2017. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Том пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 2.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 204/17 од 18.09.2017. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Витомира Жунића и пресуда Основног суда у Новом Саду К 341/2015 од 24.05.2017. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости са допуном поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Витомир Жуњић, због битне

повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, због погрешне примене материјалног права и због повреде одредбе члана 338. став 1. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење односно да донесе пресуду „којом се преиначује пресуда Вишег суда у Новом Саду Кж1 204/17 од 18.09.2017. године и тако што се на основу чл. 423. став 1. тачка 2) окривљени ослобађа од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљених у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП наводима да је суд прекорачио објективни идентитет оптужбе у погледу времена извршења кривичног дела у питању, на тај начин што је у изреци правноснажне пресуде навео да је окривљени предметно кривично дело учинио у току 2013. године а и раније.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Овом законском одредбом постављен је, између осталог, захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде, који се заснива на оптужном начелу по коме нема поступка без овлашћеног тужиоца и по коме тужилац одређује предмет суђења, а све у циљу спречавања мешања основних процесних функција, односно преношења функције оптужбе на суд и тиме делимичног спајања двеју процесних функција које се искључују.

Следствено изнетом, објективни идентитет између оптужбе и пресуде постоји уколико пресуда има за основу не само идентичан догађај из прошлости, већ не сме изаћи из чињеничног описа тог догађаја како га је дала оптужба и то посебно у погледу радње извршења, а у супротном, суд нарушава законом постављени захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде.

Наиме, окривљеном АА је оптужним предлогом Основног јавног тужилаштва у Новом Саду Кт 5449/13 од 09.03.2015. године стављено на терет да је оправдано сумњив да је у току 2013. године, а и раније у Новом Саду, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела и хтео његово извршење применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, угрожавао телесни интегритет и душевно стање члана своје породице бивше супруге – оштећене ББ из ..., тако што ју је омаловажавао и када бих хтела да разговара са њим лупао ствари по стану, вређао је, претио да ће је пребити, убити, бацити кроз прозор, показујући како ће то урадити, да ће убити њене родитеље и брата, одгуривао је, замахивао на њу као да ће је ударити, а једном приликом је и ударио отвореном шаком у пределу лица, затим излазио из куће касно увече, а није смела да пита где одлази, што је учинио и 22.08.2013. године, па када се вратио око 03,00 часова, пробудио је, ухватио за руку и викао на њу и претио да ће је избацити кроз прозор, што је код оштећене изазвало страх, при чему је окривљени имао свест да је његово дело забрањено, а који оптужни предлог је тужилац изменио на главном претресу одржаном дана 26.01.2017. године тако што је у чињеничном опису дела у шестом реду, после речи „вређао је“, додао речи: „псовао јој мајку и називао дебилчином“ док је у преосталом делу оптужни предлог остао неизмењен.

Међутим, како је окривљени и оглашен кривим, за истоветан чињенични опис дат у диспозитиву оптужног акта јавног тужиоца, а што произилази из изреке правноснажне пресуде, то Врховни касациони суд неосновано оцењује наводе захтева браниоца окривљеног АА да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Побијајући правноснажне пресуде због „погрешне примене материјалног права“ бранилац окривљеног у захтеву са допуном конкретно не указује ни на једну повреду кривичног закона из члана 485. став 4. ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, преко браниоца, а из образложења захтева и навода да изведени докази не пружају основ за закључак да је у конкретном случају наступила последица кривичног дела у питању која се огледа у угрожавању телесног интегритета и душевног стања оштећене, по оцени Врховног касационог суда, произилази да захтев подноси због чињеничног стања утврђеног првостепеном а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела у питању.

Међутим, како је чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног сходно ограничењу његових права правима које у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека по основу повреде одредбе члана 338. став 1. тачка 2. ЗКП, као ни по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева браниоца окривљеног АА није упуштао.

Руковођен изнетим разлозима Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија

Зоран Таталовић,с.р.